

A póráz és a szájkosár számára ismeretlen fogalmak – nem érti, de nem is érdekli, hogy egyesek miért félnek az ő barátjától, lelki társától. Ami **tulajdonképpen egy szörnyeteg**, akárcsak ő, de ezt nem így gondolja.

Kizárólag agresszív kutyákat tartott mindig – általában izmos testű, tömzsi, gonosz tekintetű, vágott fülű és farkú, rusnya, idegbeteg vadállatokat. Szegények nem tehettek erről, hiszen ő nevelte ilyenné őket.

Reggeli kutyasétáltatás, a nap kezdőmomentuma. Leugrálnak a lépcsőn kettesben, a kutya felugatja a szomszédokat, **ráijeszt a pincéből felcsoszogó nyugdíjasra**, a magát „békés kutyatartónak” valló emberünk pedig gúnyosan vigyorog. A blokk előtt a kutya másodperceken belül laza seggtartással, reflexből

a virágágyásba szarik.

Ez így van rendjén szerinte. Ha a járdán van kedve szarni, akkor a járdára szarik, s ha a játszótéren, akkor ott. S ott is marad a szar. Engedni kell az állatot, nem szabad fegyelmezni – szerinte. Egyszer majd gyermekeket is így fog nevelni.

A nagyáruházban dolgozó, hasonlóan idióta haver a hátsó ajtón lopja ki a hulladékhúst, illetve a csontot. Volt szűk idő is, amikor vízben főtt korpával etette az állatot, de olyan is, hogy egy elkóborolt csirkét falt fel úgy, hogy **a feje, a bele és a lábai maradtak meg**. Olyan éhes volt szerencsétlen, úgy csorgott a nyála, hogy egyesek azt hitték, veszett.

Az is. Legalábbis az alapján, ahogy viselkedik. Akárcsak a gazdi, akit néhányszor már figyelmeztetett a közelben lakó rendőr, hogy fogja vissza magát, s ne jöjjön be a játszótérre, mert egyszer el talál szakadni a cérnája s **a szolgálati fegyverrel állítja le a kutyát**, s nem fogják érdekelni a következmények.

„Jó-jó. Dá-dá.” – motyogja összeszorított foggal, majd ebéd után ez a fő téma a mezei, majd városi kutyasétáltatásnál a hasonszőrű bunkókkal. Kellemes szórakozás ez: hajkurásztatják az otthonról elkóborolt gyengébb, szerencsétlen egyedeket, röhögnek a halálfélelmükön. Aztán a nap fénypontjaként

„összeeresztik” a kutyákat,

ugranak azok egyből, jól leverik egymást, ha harapnak, szétkapják őket. Tréningnadrágban, műanyag-cipőben, napszemüvegben. Az övé a legerősebb, persze, egyszerűen verhetetlen. Akárcsak ő.

Büszkén meséli, hogy az ő kutyája már három macskát is elkapott, és úgy széttépte őket, hogy öröm volt nézni, s egyszer egy nála nagyobb kóbor kutyát is úgy összeharapott, hogy szerencsétlen **ott vérzett el a patak partján**. A világ legjobb kutyája mindig az eldobott, legvastagabb fát hozza vissza. Vékony ággal, labdával nem foglalkozik. S a kutyafuttató messze van, a "városvégin", ő nem gyalogol oda le, itt a blokkok között is van elég hely.

Nem, gyermeket nem harapott meg. Ja, csak egyszer. Illetve kétszer, na, ha a két héttel ezelőtti, erdőszéli esetet is beleszámoljuk. S egyszer egy cigányt is a blokkban, de az ugye, **sze rinte nem ember, az csak egy cigány**

. Kopogott az ajtón, kenyeret kért volna, amikor a kutya rátámadt, tiszta vér volt a lépcsőház. „Biztos lopni akart”.

Egyszer majd rácsodálkozik néhány dologra és elgondolkozik az életen. Akkor, amikor a kutyáját holtan találja. Akkor döbben rá majd, hogy a szerencsétlen, buta vadállatnak beadott mérget istenigazából neki szánták.